

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ SĂPTĂMÂNALĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL:

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
ARAD, STR. LAE BARNA 4.

Inscris la Trib. Arad secția III.
No. 6/1939
Girant responsabil: **N. ONCU**

TRANDAFIRUL ALB

Cu câțiva ani în urmă a fost adusă la o închisoare o femeie cu un trecut și cu un caracter rău. Ca de obicei pela închisoarea aceasta venea regulat o credincioasă creștină. I s'a spus acesteia de femeia adusă la închisoare. Când credincioasa însă a cerut directorului închisorii să-i permită să stea de vorbă cu această pierdută a vieții, el se împotrivi și-i spuse că, va putea vorbi cu orice condamnat, numai cu această femeie nu, fiindcă oricine intră la ea în celulă, e batjocorit. După multe insistența din partea credincioasei directorul a cedat și i-a permis să meargă și să stea de vorbă cu femeia pierdută și condamnată. De curiozitate directorul a plecat să vadă și el, ce va face credincioasa cu osândita. A fost însă, mirat că în timp ce gardianul trăgea zăvorul ușii dela celula condamnații, credincioasa a scos dintr'un pachet un trandafir alb, pe care la intrare îl întinse femeii ajunsă din pricina păcatului într'o stare de sălbaticie. Trandafirul alb a avut puterea de a o cruceri, că aceasta a sărit de gâtul credincioasei și a îmbrățișat-o.

Credincioșii Domnului au o caracteristică în fața căreia se apleacă oricine. **Ei sunt sinceri și deschiși.** Sinceritatea e o calitate a sufletului purificat și plivit de toate întinările și păcatele din viață. Ea e un parfum al credinței în Isus, o podoabă de mare preț a caracterului unui întors la Dumnezeu. Această caracteristică e un trandafir alb în mâna fiecărui credincios.

Sinceri au fost credincioșii creștini bapțiști chiar și când cu sinceritatea au pierdut, au păgubit

și trebuiau să sufere. Și cu prețuri mari cu sânge au plătit de multe ori sinceritatea pe care o aveau. Nicio prefăcătorie, niciun gând ascuns, nicio taină. Sinceri în fața vieții și sinceri în fața morții. Au venit la pocăință sinceri cu toate păcatele și defectele lor la crucea lui Isus, și au căpătat acolo viață, și tot sinceri sunt în toate actele vieții lor, în vorbe, gânduri, drumuri, și atitudini. Nu s'au sfiit să spună adevărul gol, golul nici când era în cântar soarta și cauza lor. Oriunde și oricum au fost târați ei, au rămas cu acciaș floare de trandafir alb, cu sinceritatea.

Au pierdut cu ea de multe ori, dar tot cu ea și-au câștigat **increderea, numele bun, cinstea și recunoștința**, chiar și din partea calomniatorilor. Au uimit pe oricine îi cunoaște prin sinceritatea lor. Nu le-a fost teamă să spună atunci când au fost întrebați, dacă anumite lucruri sunt sau nu bune și creștinești. Puteau ascunde adevărul, dar nu au făcut așa. Asta ar fi însemnat linguișire, fățarnicie și lașitate. Un creștinism Nou-Testamental, viu și adevărat nici nu poate fi altcum, decât sincer.

În tot Noul-Testament, nici la Isus și nici la apostoli, **nu există compromis.** Nu e creștin, nu e urmaș al lui Isus, acel care nu e ca El. Credinciosul a căpătat credință, a avut experiența lucrării Duhului Sfânt prin nașterea din nou, e perfect convins, are hotărârea de a-l urma pe Isus, și atunci e natural că va trăi așa, cu orice preț. Și va fi sincer și deschis în credința lui. Cece învață, crede el și trăește în viața lui.

Credinciosul lui Isus e sincer.

El spune clar că nu crede în nimic depe pământ; ochii lui sunt îndreptați spre cer, spre Domnul său. Prin urmare nu are de ce să facă vreun compromis. De dragul lumii? Doar el are o lume mai bună. De dragul unor plăceri de o clipă ale păcatului? Doar el are în Hristos bucurii și desfătări nesfârșite. De dragul averii? Doar el e perfect conștient că el și totul de aici e trecător. Nu are credinciosul niciun motiv să facă compromisuri și astfel să fie nesincer cu Dumnezeu, cu frații săi și chiar cu el.

Credinciosul e sincer **în propovăduirea** lui. El arată simplu și nu în cuvinte bombastice minunea nașterii din nou, a transformării vieții, arată viața binecuvântată condusă și ocrotită de Isus. El proclamă pedeapsa spusă de Isus pentru fiecare om neîntors la Dumnezeu. Nu se rușinează să spună că crede în învierea morților în viața veșnică și că așteaptă a doua venire a lui Isus. Fi sigur scumpul meu că credinciosul nu are nimic ascuns când îți predică acestea. El e sincer, are în mână trandafirul alb. Niciun interes, nicio dorință ascunsă nu au cei ce-ți predică Evanghelia slăvită a Domnului Isus. Nu nimic, absolut nimic ascuns. E porunca lui Hristos și e dragostea caldă pentru sufletul tău. Atât și numai atât.

Credincioși ai lui Isus, purtați cu voi trandafirul alb, fiți sinceri. Așa și numai așa vă stă bine. Nu plămădiți în inima și mintea voastră ceva ascuns și dosnic. Nu lăsați ca anumite gânduri, porniri sau dorinți să vă ofilească trandafirul alb. Voi ați fost mărtuiți

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Poale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitei

Anul II. No. 5 Sâmbătă 1 Februarie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația

Arad, Str. Luce Bărna 4.

Cațor: N. Oncu, Arad, bu. Blanduziei, Nr. 4

DELA REDACȚIE

Slavă Domnului, în acest an am întrecut abonamentele din anul trecut. Până la această dată sprâjinilor noștri s-au făcut cu prisosință lucrarea lor. Sunt predicatori cari ne-au trimis liste întregi de abonați. Noi le mulțumim din suflet. Li rugăm însă pe toți să nu creadă că au terminat lucrul lor. Timpul abonamentelor nu a trecut. Sunt multe biserici mari, dar au numai câteva abonamente. Am avea dorința și bucuria ca predicatorii și lucrătorii de cercuri să se intereseze câte abonamente au în biserică și să străvige să facă încă altele.

* * *

Cum lucrarea revistelor noastre e una din cele mai mărețe și mai grele, și cum avem nevoie mare de mult sprâjin divin, cerem celor ce iubesc această lucrare, să se roage pentru noi. Rugăciunile credincioșilor coboară hurul și bîncușvântarea pe pământ.

* * *

Școlile duminicale, învățătorii și elevii dacă doresc să știe bine lecțiunile, să se aboneze la Călăuza. Deasemenea line-retul să aboneze Călăuza, căci în ea sunt programele tineretului, cu subiectele și schițele pentru fiecare Duminică. Abonamentul pe un an e numai 30 lei. Casier N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei Nr. 4.

* * *

Cei ce doresc să vîndă Farul cu bucată, pot să ni-l ceară. Să ne scrie câte bucăți pot vinde în fiecare săptămîna, pentru a le putea trimite. Un exemplar costă 3 lei.

PREDICATORUL EVANGHELIEI

Chemarea cea mai mare pe care o are un om pe pământ, e de a fi „martorul” lui Isus. Oamenii cari au această chemare, sunt vestitori ai celei mai mari vestiri ce a fost vreodată pe pământ. Ei trebuie să predice jertfa depe cruce, singurul loc de scăpare, mîntuire și iertare de păcate.

Vom căuta în cele ce vor urma să stăm de vorbă cu predicatorii, cu vestitorii, cu cei ce se urecă la amvon cu Biblia în mînă să predice altora pe Isus. Vom lua de data aceasta și vom arăta câteva lucruri absolut necesare unui vestitor al Evangheliei.

Printre altele unui predicator îi trebuie întâi *putere morală*. Luăm pe cel ce se urecă la amvon ca mîntuit, cu păcatele spălate în sângele lui Isus, convins și sigur de aceasta. Căci nu ne închipuim ca unul, care nu are împăcarea cu Tatăl, să se urce la amvon și să cheme pe alții la mîntuire. Un asemenea lucru înseamnă o profanare a bisericii.

Ne oprim însă acum și vrem să arătăm că, un predicator trebuie să aibă o *recultivare a convingerilor în adevărurile Noului Testament*. Acel ce azi predică una și ieri a predicat alta, acel ce se îndoaie după vînt, își schimbă culoarea după împrejurări și oameni, nu poate avea putere morală. Nu trebuie să aibă abateri dela învățăturile și practica creștină, acel ce predică Evanghelia.

Apoi pentru a avea o putere morală, trebuie să aibă o *viață creștină*. Să nu fie datat la păcate, să nu fie stropit de noroiul lumii, să nu fie robul poftelor, să nu fie stăpănit de bani, și nedat beției. Din oricare parte să fie privit să i se vadă curățenia și sfințenia vieții. Un creștin trebuie să fie un sfânt, cu atât mai mult un predicator. E bine să ținem seamă că el trebuie să fie și un model, o arătare a predicilor lui, o fotografie clară a vieții creștine. Cine are o viață pătată, e mai onorabil și mai creștinește să nu se urce la amvon. Va face mai mult rău decât bine. Se spune că, un predicator avea un preten, care-i cunoaște viața intimă. Odată acesta vine la biserică. Toamat de această dată predicatorul avea subiectul „Sfințenia vieții”. Când s'a terminat, prietenul îi strînge mîna și-i spune: „Nu înțeleg nimic ce ai predicat, pentru că nu văd realizarea în viața ta”. Ce grozavă mustrare! Și ea poate fi aplicată la mulți predicatori.

Pe urmă, va avea putere morală atunci *cînd nu predică din ambiție și interes*. Cînd are conștiința curată că, ceace face e numai din chemare, din nevoia de a-lăsa din lăuntrul vieții. Și e sigur că cei ce ascultă, vor simți dacă mesajul, predica e susținută și aprobată de Duhul Sfânt. Se simte în ea o putere, un suflu de viață. E ceva, orteat de simple ar fi vorbele, dacă ele sunt trecute prin Duhul Domnului, se strecoară în sufletul nostru și ne răscolește toată ființa noastră. Dacă nu e interes, nu e ambiție și gînd de a folosi amvonul ca un loc de răsbunare, atunci predicatorul va avea puterea morală să vestească Evanghelia.

Un al doilea lucru necesar unui predicator e ca *fiecare predică să aibă un scop*. Înainte de a începe să predice să știe ce vrea cu predica lui. Va vrea să convingă pe ascultători de păcate, sau să-i ajute să se hotărească, să stărnească dragostea noastră pentru dragostea Domnului, să convingă pe credincioși de a trăi o viață sfântă, sau a deveni mai misionari, etc., etc. Căci atunci cînd avem un scop, toată predica va fi legată, va fi în jurul acestui scop. Pentru că e bine știut că, nu e predică o adunătură de vorbe fără vreun scop, ci vorbim de toate lucrurile și în fond nu legăm inimile ascultătorilor de nimic.

Scopul să fie ales întotdeauna din lucrurile de cari are nevoie biserică. Ceva ce nu e, dar trebuie să fie. Un scop biblic și curat creștin, apoi pe el clădită toată predica. Nu predicați numai să nu tăceți. Observați în Biblie, rugăciunile și orice predică își are un scop. Orice lucrare a Domnului Isus sau a ucenicilor își are un scop, care se desprinde dela prima privire. Vor pricepe oameni cari ne ascultă scopul. Duhul Sfânt va ști deasemenea unde și cum să lucreze. O casă nu poate fi clădită dacă se pun de toate, cărămidă, nisip, țiglă, lemne, etc. Nu se va ajunge astfel la nimic. La fel o predică amestecată cu de toate și cu nimic e fără roade.

Și să nu uităm că lucrarea de a predica Evanghelia nu e ceva ce să fie făcut de mîntuială.

TRAGEDIA LUI DIMA

PREDICĂ

„Dima din dragoste pentru lumea de acum, m'a părăsit.”

II Tim. 4:10.

Aceasta e o sentință. E capitolul cu care se încheie istoria acestui sfânt vremelnic. Ioan Marcu a părăsit și el pe Ap. Pavel, dar istoria acestei dezertări nu este un sfârșit. Marcu a venit înapoi. „Ia pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că îmi este de trebuință pentru slujbă”. Acesta e cuvântul cel din urmă despre Marcu. Cu Dima însă se termină totul prin „Dima m'a părăsit”. Ce tragică înfrângere! Prin ea se desaproabă prezentul și se arată un trecut glorios. În ea se spune că, au fost zile, când Dima era tovarăș și conlucrător cu Pavel. În Dima se puneau mari speranțe de viitor. Credincioșii vedeau în el un minunat și bun stegar al Evangheliei lui Isus. Dar totul a fost o înșelăciune. El a ajuns departe de visul creștinilor. Satan l-a robît și făcut sclavul lui prin farmecul trecător al lumii.

Dar Dima n'a înșelut prin sfârșitul său numai speranțele și visul lui Pavel și al credincioșilor. El s'a înșelut și pe sine. Și ce înșelăciune amarnică! Dima a fost unul, care a căutat realizarea adevărilor Evangheliei. Alături de Pavel el a luptat, a suferit, a înfruntat primejdii. Când s'au pus temeliiile noii biserici a lui Isus, Dima era acolo.

Experiențele acestea demne de laudă, sunt însă de ieri. Ele fac parte din alt capitol, eroic și legendar. Dar Dima pleacă de lângă Pavel. Dima iese din urzeala visurilor lui Pavel. El nu mai lucrează, nu se mai angajează în lupta credinței, el a dezertat dela Domnul Isus Hristos. Iar Pavel scrie cu întristare, cu lacrimi în ochi: „Dima m'a părăsit.”

Dima se aseamănă cu părășitul de apă cristalină, care curge liniștit, dar la un moment cade în adâncitură, se prăvălește în stânci. A comis el vreo crimă, când a plecat dela Roma? Dima a luat ceace biserica și Evanghelia nu i-a dat. Fără nicio strângere de inimă s'a aruncat în mreaja Satanei.

Nu. Dima nu a fost vinovat de nicio crimă. El nu a fost murdărit de un păcat urât. Ruina lui Dima apare așa de nevinovată și de nenătată. Care a fost căderea lui Dima? Răspunsul e în text: „Dima din dragoste pentru lumea de acum m'a părăsit.”

Acest text descoperă că, omul care iubeste lumea de acum, cade din iubirea lui Dumnezeu. El arată că iubirea față de lume și iubirea față de Isus nu pot locui în aceeași inimă. Și ceace spune acest text e aprobat pretutindenea în Cuvân-

tul Domnului. Ioan spune: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el”, (I Ioan 2:15). Adevărat în momentul, când iubirea lumii intră în inima noastră, iubirea Tatălui iese. Și Iacob merge mai adânc și spune că, iubirea de lume e vrăjmasă e cu Dumnezeu. Asta înseamnă că, cel ce iubeste lumea nu numai că nu are iubirea Tatălui, ci e un dușman al lui Dumnezeu. Și Pavel scrie într-o zi o scrisoare stropită cu lacrimi în care spune: „Vă spun și plângând, vă spun că mulți dintre voi sunt dușmani ai crucii lui Isus”. Nu au făcut nimic rău acești dușmani ai crucii lui Isus, ci erau oameni pământești, aveau iubirea de lume.

Domnul Isus a vorbit același lucru, când a spus lui Pilat că Impărăția Sa nu este din această lume. Despre slujitorii Săi spune că, nu sunt ai lumii. Ei au fost scoși din influența lumii. Poate cel mai aspru cuvânt l-a spus Domnul Isus către Petru, când acesta căuta să-l convingă să nu moară. „Inapoi! Mea Satana! Gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor”, — răspunde Isus. Să fim atenți limbajul lumii nu e limbajul nostru. Nimeni — spune Biblia, nu poate iubi lumea și să fie în același timp un sfânt.

Dar să nu ne înșelăm. Aici nu e vorba de lumea fizică. Nu e vorba de munții, de dealuri acoperite cu covorul verde al naturii, nu e vorba de văle pline de iarbă și flori, de râuri, de stele, de întinsul albastru, nu, absolut de loc nu e vorba de iubirea acestora. Din contră privirea la acestea trezesc admirație și laudă Creatorului.

„O Doamne mare, când privești lumea,

„Ce ai creat-o prin al Tău cuvânt.

„Atunci îți când, măreț Stăpânitor

„Ce mare ești, ce mare ești!”

Un credincios aude în fosnetul frunzelor pădurii, în șoapta părășitului de apă, în tăcerea stâncii de munte o predică pentru sufletul său.

Iarși nu ni se cere să nu iubim oamenii. „Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, că a dat pe singurul Său Fiș”. Această iubire e față de oameni. Deci, dacă El a iubit și iubeste oamenii, nu suntem opriti nici noi să-i iubim.

Să ne adâncim puțin mai mult. A iubi lumea înseamnă a aproba spiritul acesteia te lumii de viață păcătoasă, a-l accepta și a te aduce pe tine sub dominația acestui spirit, a acestei vieți. Noi știm că firea noastră tinde spre păcat, că cel rău călărește pe poftele noastre. Odată încoronat eul și egoismul nostru, toată ființa

noastră lerbă după senzații și plăceri. Și iubirea noastră se cunoaște după îndrumarea vieții spre aceste lucruri. Și calea aceasta se îndepartă tot mai mult dela Dumnezeu.

Uitați-l pe Dima. Era seară, pe străzile Romei treceau doi sfinți. Orașul frumos luminat, localurile publice zăreau de răsăritele și cânteccele celor ce erau acolo. Toată lumea (pa, urale, gălăgie, bucurie. Cei doi sfinți merg înainte. Pavel nu vede nimic, nu aude nimic. Dima însă, le ascultă, le privește. Zarva pareă aveau ecou în lăuntruul său.

În timp ce înaintează sfinții, Roma cu viața ei frânată de păcat rămâne în urmă. Lumina se pierd, iar ei se cufundă în întunerec. La un moment ajung la gura unei gropi seamănă cu mormântul. Cei doi sfinți intră în lăuntru. Sunt catacombele. Incepe adunarea celor ce cred în Hristos. Pavel începe predica. „Lucrurile cari se văd sunt trecătoare, iar lucrurile cari nu se văd, sunt lucruri veșnice. Roma, splendoare ei, bucuriile ei în păcat sunt trecătoare”. Dima stă și ascultă. „Mă mir, Pavel poate are dreptate, dar eu mă îndoiesc”, — își spune el.

Câteva zile mai târziu, locul lui Dima era gol. El a căzut în dragostea și brațele lumii. Inima sa a început să bată după plăceri, iar el a urmat-o. A început o viață mai colorată. L-a părăsit pe Pavel, pe Hristosul lui Pavel. Apostolul poate trăi pentru Isus, dar el vrea să trăiască pentru sine.

Dima a ales plăcerile vieții păcătoase. A lăsat pe Pavel și a plecat la Tesalonie. Nu avem nici o dată, dar îmi închipui că, Dima, omul setos de plăceri a început să trăiască într-unul din cele mai frumoase palate. Peretii erau acoperiți cu cele mai scumpe și frumoase carpete, pe jos covoare de preț, iar regulat avea mese și bancheturi.

Într-o seară, când totul era pregătit pentru banchet, Dima stă închis, cufundat în gânduri. Înainte, cineva necunoscut îl vizitase. „Te felicit pentru traiul tău” — îi suse necunoscutul. „Vin să-ți aduc o vorbă dela cineva, care te cunoaște. Îmi pare rău, dar el e la închisoarea din Roma. Se numeste Pavel”.

„Il cunosti pe Pavel?” întrebă Dima. „Da, el m'a adus la Domnul Isus, prin predicile lui am găsit mântuirea și viața veșnică” — răspunde necunoscutul.

Ochii lui Dima privesc în jos, fata se schimbă. Inima începe să bată, gânduri și amintiri se îngrămădesc, conștiința se scoală și-l condamnă fără milă. „O, și
(Continuarea în pag. 6-a)

„Iubirea adevărată nu cunoaște piedici”.

SÂNGELE LEGĂMÂNTULUI CEL NOU

Marcu 14:24

Isus e cu ucenicii la masă undeva în Ierusalim. El serbează paștele după vechiul așezământ. Apoi trece la noul legământ. În aceasta seară Isus face schimbarea paștelor în noul înțeles.

Ucenicii nu știau ce vrea Isus să facă la aceasta masă. El însă explică, când ia pâinea și vinul spunând: „Acesta este sângele Meu, a legământului celui nou, care se varsă pentru mulți”.

Care va fi legământul acela nou despre care vorbește Isus? Legământul mântuirii prin credință. Vechiul legământ cerea fapte, apoi mântuire.

Noul însă dă mântuire fără fapte, pe bază de credință, apoi cere fapte. Dar credința în sine încă e o lege. În legământul nou, legea credinței se are în vedere. Adesea ori Domnul spune: „Credința ta, te-a mântuit”. Cine crede în Sângele legământului celui nou, e mântuit și spălat de păcate. Cine crede, devine copil al lui Dumnezeu. Cine crede, în Sângele legământului celui nou, are viața veșnică. Legământul vechiu nu putea da aceasta viață. Isus prin jertfa Sângelui Său o poate da din plin fiecărui om.

Legământul libertății de conștiință. Sub vechiul legământ conștiința era roabă legii și ceremoniilor. Hristos prin jertfa Sa a eliberat conștiința omului de sub acestea forme. Fiecare om e liber să meargă la Dumnezeu după lumina cugetului Său. „Intră în odășia ta” zice Isus. „roagă-te în ascuns Tatălui tău și El, care vede în ascuns, îți va răsplăti”.

În legământul nou, fiecare credincios își are sfânta sfintelor a lui unde întâlnește pe Dumnezeu. El poate merge singur la Dumnezeu fără nicio mijlocire afară de Isus. Fiecare om prin credință e liber a servi pe Dumnezeu după convingerile lui religioase. Acest drept îl dă legământul cel nou în sângele Domnului Isus.

Legământul responsabilității personale. În legământul nou au mănăncă părțile aguride și copiii să le strepezească dinți. Ci fiecare va simți personal gustul aguridei. „Căci fiecare om va da socoteala despre sine însuși lui Dumnezeu”, — zice Pavel. În ziua când Dumne-

zeu va judeca lumea în dreptate, fiecare om va răspunde de propriile sale fapte, cuvinte și gânduri.

Creștinul va fi judecat de legea slobozentei. Aceasta lege, e legea credinței în Isus Hristos.

Legământul dragostei. Isus și-a vărsat sângele din dragoste pentru lume, a gustat cele mai adânci suferințe impins de această iubire. De accia dragostea Lui strânge pe oameni la sine. Fiecare om este cuprins în această dragoste divină. Ea e legea supremă în legământul cel nou. Dumnezeu tubește continu pe fiecare om. Dragostea Lui nu se schimbă. El așteaptă ca toți oamenii să se îndoaie la El. Ca apoi în dragostea Lui să le

ierțe păcatele, să-i facă copii Lui, să-i ducă în împărăția dragostei Fiului Său.

Dragostea e lanțul, care nu se rupe. E focul, care nu se stingă și puterea, care nu slăbește. Ea rămâne la înălțimea ei veșnică. Nu sunt râuri ca s'o inee, nici apă ca s'o stingă. E mai tare decât moartea. Mănat de puterea ei, Isus a putut birui moartea. Iar Domnul, prin Isaia spune: „Dragostea mea, nu se va muta dela tine”. Isaia 54. 10. Deci, scumpul meu, intră în legământul cel nou, al mântuirii prin credință, libertății de conștiință, răspunderii personale și al dragostei. Atunci vei fi cu adevărat liber de orice formă.

IOAN RUSU

DELA UNIUNE

Reamintim tuturor bisericilor că, Duminică, 2 Febr. 1941 e zi de post, rugăciune și jertfă. Scopurile pentru care ne vom ruga e arătat în Farul Nr. 4.

• • •

Mulțumim fraților și bisericilor care au contribuit cu următoarele sume la cassa Uniunii pe luna Decembrie 1940 (16—31 Dec. 1940):

Biserica baptistă din Bachnea—Târnavă Măică lei 200. Ioan Beu Orlat—Sibiu lei 120. Dura'n Nicolae din Zorlențu Mare—Caras lei 444. Bis. bapt. Șeitin—Arad lei 200. B's. bapt. Ohaba—Tr. Mică lei 850. Vasile N'coară Borlova—Severin lei 500. Soc. Fem. din Rugi lei 255. Bis. bapt. Bontest—Arad lei 900. Mărioara Bontia Igris—Timiș lei 120. Petru Florea Păclisa—Alba lei 200. Vlad Gheorghe lei 200. Soc. Femeilor Baptiste din Petroșani lei 660. Soc. Femeilor Baptiste Române din Reșita lei 500. Sora Flueraș Mina lei 180. Dobrea Lazăr Doenecea lei 200. Petru Cr'atea Caransebeș și familia Popovici lei 1080. Soc. Fem. Baptiste din Hațeg lei 300. B's. bapt. Arad—Șega lei 360. Anton I. Iamandi lei 500. Măgear Ștefan com. Beiuș Vlașca lei 150. Bis. bapt. Turnu-Măgurele lei 130. Bis. bapt. Ogrăzeni lei 120. Com. bapt. din Buteni—Arad lei 445. Bota Florea lei 100. Bona Ioan lei 100. B's. bapt. Beclean jud. Făgăraș lei 100 și 200 lei dela bis. bapt din Galați, jud. Făgăraș.

Pe luna Ianuarie 1941 (1—15 Ianuarie 1941):

Bis. baptistă din Tulcea lei 1650. N. Sava Iași lei 970. Bona Petru din Orșova lei 50. Vicaș Teodor pt. bis. bapt. din Sititolec lei 100. Nedelcu Ilie Fizeș Saicea — Caras lei 90. Bis. bapt. din Forotic — Caras lei 83. Pavel Pădola din Pârvaș — Severin lei 223. Bis. bapt. Orșova lei 100. Bona Călina Orșova lei 50. Nicolae Petrescu din Coara — Brăila lei 500. M. P. Anonim lei 1000. Sporia Nicolae Orșova lei 200. Bis. bapt. din Mehad'a — Severin lei 150. Serafim Jovescu lei 1000. Muzica bis. bapt. Păclisa — Alba lei 700. Soc. Fem. Baptiste Cercul Păclisa — Alba lei 300. Bis. bapt. Alba I. Partoș lei 52. Casier: Prof. T. Dârlea, Str. Speranția No. 152, Alcea B No. 10. București IV.

TRANDAFIRUL ALB

(Urmare din pagina 1-a)

și fiți mântuiți. Nu o ascundeți, nu o acoperiți. Fiți sinceri, așa cum e realitatea. Fiți așa în orice împrejurare și oriunde. Mândria, prefăcătoria, fățarnicia să nu aibă loc în inima și viața voastră. Fă-ne Doamne sinceri așa cum Tu ai fost, cum toți credincioșii Tăi au fost, ca astfel să fim oglindirea ființei Tale, trăirea Ta în viețile celor ce Ți-am făgăduit că Te vor urma, amin!

✠ Alexu Popovici

Imbrăcămintea celui rău

de Cure Gg. Simion

Învăţătura despre Satan a fost şi este cunoscută din timpuri foarte vechi, aproape la fiecare popor şi la fiecare credinţă.

Toate religiile recunosc în această persoană autorul a tot ce este rău şi neplăcut pe pământ, şi izvor a tuturor durerilor.

Numele acestui adversar înseamnă distrugător, acuzator şi duşman.

Dorinţa lui este, ca lumea să fie sub domnia lui, şi ca fiecare om de pe pământ să trăiască în duşmănie cu Dumnezeu.

În cazul acesta, fiecare credincios are nefericite ocazii în viaţa sa de a fi vizitat de acest musafir nepoftit, constatând cu durere că, în cele mai multe rânduri, când omul nu veghează, cade pradă viclenilor sale diavoleşti.

Biblia ne spune că, Diavolul a vrut să învingă pe Isus, şi pentru aceasta a căutat un loc potrivit şi un timp prielnic, ca să-L ispătească. (Luca 4:1—13.)

Poate mulţi vor dori explicaţii mai amănunţite despre Satan, despre înfrăţirea lui, dacă e frumos sau nu, dacă e mare sau mic, dar pentru că nu e vorba de aparenţele sale, vom căuta a sublinia câteva din aceste caracteristice.

Aşa cum oamenii au unul sau mai multe costume de haine pentru diferite ocazii, la fel are şi Satan multe costume, pe care le îmbracă atunci, când încearcă să ispătească pe vreun suflet.

Când a ispătit pe Domnul Isus, ei, Diavolul a trebuit să îmbrace trei costume, unul după altul, aceasta însă nu o face în toate cazurile, mai ales dacă se întâmplă ca lovitură lui să reuşească de prima dată sau cu prima haină.

Una din hainele cu care apare îmbrăcat este *haina compătămirei*. Cu toate că numai compătămitor şi milostiv nu poate fi totuşi îmbracă o haină asemănătoare mîlei şi compătămirei. Astfel ştiind că, Domnul Isus era flămând, L-a compătămit cu gândul de a-L învinge. Aşa a apărut de prima dată în Eden, compătămind pe primii oameni, pe motiv că nu ar avea destulă libertate, că nu au destule cunoştinţe şi că dacă ar urma sfatul lui, le ar avea pe amândouă.

În pustie el ispăteşte poporul, compătămindu-l că nu are decât un singur fel de mâncare şi că după sfaturile lui mai bine ar fi să îşi aleagă căpetenia, care să-l conducă înapoi în Egipt, acolo unde sunt castraveti, ceapă, usturoi, etc. ceca- ce ei au şi făcut (Num. 14. 4).

Ceea ce-l ajută pe Diavolul în a ispăti ne om, sunt dorinţele şi înclinaţiile omului. Aceasta o spune şi apostolul Iacov în epistola sa,

Dorinţa de a deveni bogat sau avut, sau de a fi un om onorat, e destulă ca apoi să apară şi nepoftitul îmbrăcat în haina compătămirei şi să-ţi făgăduiască ajutorul şi serviciile sale.

La fel cu dorinţele de răsbunare şi gândurile rele, ele vor fi sprijinite de Satan pentru a se îndeplini, dând mână de ajutor.

Datorită înclinaţiilor Domnului Isus, cari erau numai înspre cer, sfîntenie, chemare, jertfă, răbdare şi ascultare, Satan rămâne neînvîngător.

Inclinaţiile frumoase şi bune în viaţa credinciosului îl fac tare în ispită şi oricât de tare ar fi isbitura satanică, pe el nu-l va împinge decât înspre cer, pentru că într'acolo îi sunt înclinaţiile.

A doua haină în care apare Satan, este *haina puţinilor pretenţii*.

Cu toate că are promisiuni frumoase faţă de Isus că, I-ar da lumea totuşi nu cere mult pentru aceasta, doar o închinăciune.

O traducere scrie că, Diavolul a spus: „Dacă te vei închina şi mie”. Din aceste reiese că el, Diavolul n'a oprit pe Isus de a se mai închina lui Dumnezeu, doar a cerut să i se închine *şi lui*.

El va permite închinătorilor săi să lu-bească sute de oameni, dar să urască pe unul sau doi. Va permite deasemenea să împlinescă toate poruncile, dar să lase una neîmplinită. Adică... închină-te şi mie.

În cazul acesta mulţi oameni, cari au fost ce e drept, buni cândva, au devenit închinători lui Satan în urma unor propuneri făcute de el. Cât nu cred şi astăzi atât dintre tineri, cât şi dintre bătrâni că, vor putea fi oamenii lui Isus şi în acel timp şi oamenii interesului dar cu durere, sfârşitul e că, rămân oameni numai ai interesului şi cred că se pot închina şi lui Dumnezeu şi lui Mamona.

„Numai lui Dumnezeu” au fost cuvintele de apărare şi regula de aur a Domnului Isus, cuvinte dela care nu S'a abătut nici la dreapta, nici la stînga, şi cu toate că, dacă te fii de ele, lumea te numeşte fanatic, totuşi sunt singurele, cari te ajută în ispită şi cu ele nu dai greş.

Urmează apoi haina a treia, care e cea mai periculoasă şi în care Satan se îmbracă şi apare atunci, când vrea să în-

şale pe cei credincioşi, cari au cunoştinţe biblice. Aceasta este *haina teologiei*.

Este şi el un student în Scripturi. Cunoaşte şi el versete biblice mai bine ca unii din elevii şcoalelor noastre dum'recale. Indiferent dacă cetitorul Bibliei este sau nu credincios, dar ispititorul nu lipseşte.

În felul acesta sunt ispătiţi persoane singure ca şi grupuri mai mari ca: biserică, cercuri şi uneori popoare întregi.

A folosi alcool nu e un păcat, doar apostolul Pavel scrie lui Timotei să-l folosească I. Tim. 5:237, şi dacă ar trebui complectate şi aceste cuvinte, ele sunt complectate cu cuvintele înţeleptului Lemuel din Proverbe 31, 6—7, unde spune că, omul cu multe ne cazuri să bea pentru le ulla, mai ales omul muncitor. Astfel ei devin *beţivi biblici*.

Pentru Diavol, nici chiar desfrăul nu e un păcat şi aceasta el o dovedeşte tot cu Biblia. Degetul lui arată multora păcatul familiei lui Lot, păcatul lui Samson, şi păcatul lui David, şi care au fost cu toate acestea lăudaţi şi trecuţi în rândul oamenilor lui Dumnezeu.

Nici chiar lepădarea de Hristos nu e un lucru mare, doar cazul lui Petru ne arată că el a făcut-o şi totuşi a fost cel mai bun, aşa că după teoriile lui Satan n'îm'e nu e păcat şi mai ales că are şi el dovezi biblice.

După ce sufletul *slab de inger* l-a ascultat atunci tot el îi spune: „Tu ai păcătuit împotriva Duhului Sfânt, aşa că tu nu mai poţi fi iertat şi aceasta tot cu dovezi biblice. Luca 12:32.

Abia după aceea păcătosul se vede înşelat şi în timp ce el se întrecăbă că ce ar fi de făcut, Diavolul tot pe cale biblică îi spune că, singura cale de scăpare e aceea pe care a urmat-o Iuda vânzătorul

Deci, scumpul meu suflet şi cetitor, acest musafir neplăcut va veni şi la tine pentru a te cuceri. Dorinţa lui se ţine după tine.

Tu vei rămâne neînvins atunci, când înclinaţiile tale vor fi frumoase şi numai înspre cer, atunci când tu te vei închina numai lui Dumnezeu şi atunci când tu vei putea deosebi vocea şi degetul lui Dumnezeu de vocea şi degetul lui Satan.

„Înainte morţii ateu devine credincios”.

CREDINCIOSUL DOMNULUI

Ps. 91:14-16

Când regele David a păcătuit pr'n neascultarea lui și a numărat poporul contra poruncii Domnului, a prim't și a fost aspru pedepsit. Sub această pedepsă se iapădă de mândria sa trușasă și recunoaște că nu e putere mai mare ca a Domnului, că numai acel oerol't de Domnul poate avea siguranță. Se convine că, numai „cel ce se odihnește la umbra Celui Atolputernic”, va rămâne în pace și în siguranță. Și atunci cântărețul cântă printre lucrămii această m'urată cântare. Poate aceste ulti'me versete sunt corul cântării.

Dacă băgăm de seamă, aici sunt două semne pr'n cari putem cunoaște dacă noi suntem spir'ituali sau nu.

„Întâi avem semnul credinciosului: „Cunoaște Numele Meu” — zice Domnul despre el. Omul poate avea crezuri bune, cu toate acestea se poate înlămpla să nu-l cunoască pe Dumnezeu. Cunoștința de Domnul nu poate fi obținută pr'n studiu, cărțile nu o pot da pr'n paginile lor. Ea nu poate fi transferată de la unul core o are altuia core nu o are. Ea e pogorâtă și introdusă în sufletul nostru de Duhul Domnului. Or'când un păcătos se întorrece la Dumnezeu, depune serino păcatelor lui la crucea lui Isus, și strigă cu durere „Dumnezeule, fi milostiv mie păcătosului” în acel moment secretul glorios îi este descoperit direct din cer. Duhul Sfânt scrie în sufletul nostru, numele ascuns, Numele Domnului.

Apoi e al doilea semn: „Mă iubește”. — spune Domnul. Dece? — se întreabă cântărețul. „Pentru că Eu îl cunosc, el Mă iubește”. Deci e o cunoștință reciprocă. E răspunsul iubirii omului la iubirea d'vină răvărsată.

Pricepeți cum această iubire e coborâtă și ea întocmai ca și cunoștința prin Duhul Sfânt, din cer. Ea nu e numai o arătare ceva pe dinafară, nu e numai recunoștința inimii, et toate acestea în viața ta?

Să ne mai gândim apoi la cruce spune Domnul că aparține celui credincios

El spune despre credinciosul Său: „Mă va chema...” Aceasta poate fi numai decă omul îl cunoaște. Rugăciunea e un privilegiu, ce aparține numai copilor lui Dumnezeu. Ei nu sunt ca bătrânul de peste optzeci de ani, care țipa în gura mare pentru că nu se putea ruga. Și mulți oameni ar vrea să se roage, dar nu pot. Cauza? Nu cunosc pe Domnul. Rugăciunea e rodul cunoștinții Domnului, un rod care are în el bogății nespuse. Nu putem cu gura noastră arăta îndeajuns binecuvântările rugăciunii.

Apoi tot Domnul spune: „Voi fi cu el în strămtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi”. Deci poporul Domnului n'are teama de primejdii. Fiecare creștin are de purtat o cruce grea, dar nu atât de grea să nu o poată purta. Intoldeanna când a fost mai greu, mai nestgur, atunci intervine o mână nevăzută și aduce izbăvirea. „Nu te voi lăsa” — e șoapta care însoțește ajutorul.

Și „il voi sătura cu viață lungă” — adaugă Cel din cer. Ce însemnează „viață lungă”? Secretul e în cuvântul „il voi sătura”. Nu cumva aici e arătată viața

veșnică? Nu e aici oare ceva mai vechi, dar acelaș lucru cu ceace spune Ap. Pavel: „A trăi este Hristos, iar moartea imi este un câștig”.

Dar gloria e arătată în cuvintele: „îi voi arăta mântuirea Mea”. Aici e lucrul desăvârșit. E scăparea de moarte, e înfierca, iertarea de păcate, trecerea la viață, scăparea de judecata de apoi, de iad.

Totul însă se rezumă la întrebarea: Il cunoști? E Domnul Dumnezeu cunoscut de tine? Fericți sunt cei ce îl cunosc, și iubesc și-l ascultă.

TRAGEDIA LUI DIMA

(Urmare din pag. 13-a)

eu am fost lângă Pavel, am lucrat cu el, am ajutat la predicarea Evangheliei, dar l'am părăs't. Am plecat în lume. Nemeritcul de mine! Dumnezeu m'a u'tat pe vece. Sunt un trădător! Rușinea acopere viața mea, Pierzarea mă așteaptă, iadul e partea mea. Ah, cum m'am înjelat. O lume cu păcatele tale, m'ai făcut robul tău, m'ai aruncat în întunerecul de vece, în groază și în chin”. Se văita Dima.

Să ne întoarcem în celula închisorii la Pavel. El scrie o scrisoare. E fr'g, tremurată, dar scrie înainte. Vântul suflă mai rece. Grilașul e prea rar să-l oprească. Pavel scrie: „Haina mea, imi aduc aminte, a rămas la Carp in Troa.” Și continuă: „Când vii adu-o înainte de venirea iernii.”

Bătrânul Pavel. Se oprește din scris și se u'ită printre gratiile închisorii. Inapoi e un lung trecut de care nu se rușnează.

Cât de mare bucurie ne-ai face dacă, odată cu înoirea abonamentului, ne-ai trimite și un abonament noul încearcă să convingi, pe cineva la aceasta!

Cine face 10 abonamente, va primi un abonament gratuit, iar cine face 20 abonamente va primi un abonament gratuit și un cadou din partea noastră.

E mult sacrificiu, multe peresecții, multă osteneală, multe nopți nedormite, multe lacrimi. El e un erou. Atunci ia din nou penița și scrie: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința”.

Se oprește din nou și privește pe altă fereastră. Vede viitorul. E ziua încoronării, și printre cei încoronajiți se vede și el. Incepe din nou să scrie: „Mă așteaptă cununa neprihântrii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. Ajută-ne Doamne, să stăm lângă Pavel și lângă Hristos, Domnul lui Pavel!

Cuvinte înțelepte

Mândria merge înaintea căderii.

Cinstea înalță pe om.

Frica de Domnul duce la viață.

Copilul care ascultă va primi multă învățătură.

Omul înțelept se gândește și la viitorul sufletului.

Unde poftele stăpănesc păcatele sunt libere.

Omul milostiv va fi binecuvântat.

Inima curată e fala vieții.

Cine urăște pe altul nu se iubește nici pe sine.

Dreptatea e haina care stă bine fiecărui om.

„Cei fericiți sunt bogați, iar nu cei bogați sunt fericiți”.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

După o viață de 73 ani, a trecut la Domnul sora Maria Moga, din comuna Gătaia, jud. Timiș. Serviciul de înmormântare a fost ținut de fr. Ioan Gruia, R. Bendu și Moise Treța. A cântat corul și muzica din Șipet.

Biserica baptistă din Ususău, jud. Timiș, a avut la Bobotează o deosebită bucurie, având ca musafiri frați din mai multe părți. Atât ora de rugăciune, cât și serviciul divin a fost condus de mai mulți frați din comunele Laleșinț, Șoimoș și Păuliș. Au cântat corurile din Laleșinț și Șoimoș.

O deosebită bucurie a avut biserica baptistă din Odvoș, jud. Arad, la 19 Ian. 1941, cu ocazia deschiderii casei de rugăciune. Au luat parte frați din Păuliș, Lipova, Ususău, Dorgoș și Chelmac. A cântat corul și muzica fraților din Șoimoș.

Fr. Nicolae Oneu, Alexa Popovici, M. Munteanu și Ioan Moș au ținut la 20 Ianuarie a. c., serviciul de înmormântare a sorei Ana Mîlovan de 78 ani, din Sănicolaul Mic, jud. Arad.

O mare bucurie a avut biserica baptistă din Pil, jud. Arad, la 12 Ian. a. c. fiind vizitați de tineretul din biserica Otlaca. Serbarea a fost condusă de fr. Drăgan Mihai și fr. Mărcuț Ioan. Serbarea a fost împodobită de tinerii și corul din Otlaca.

A doua zi de Crăciun biserica baptistă din Deva a avut un program de evangheltizare: predică, poezii, cântări de laudă și chemare. Corul din Simeria și orchestra din Deva a împodobit programul. Vorbitoarii au fost frați Bălgrădean, Chibu și sora Fibiă.

Programul a fost condus de fr. Ilie Mârza, păstorul bisericii.

În ziua de 29 Dec. 1940 a avut loc cunună religioasă a tinerilor. Alexandru Pătrice din Telucul Inferior cu tânăra Maria Popa din Nojag. Serviciul religios a fost condus de fr. Ilie Mârza din Deva. A cântat corul din loc și orchestra din Deva.

În ziua de 5 Ianuarie 1941 a avut loc înmormântarea rămășițelor pământești a sorei Maria Oprișan de 88 de ani din Hunedoara Buituri. O mare rătăcire a luat parte la Cuvântul Domnului. A cântat corul din Telucul Inferior. Serviciul a fost condus de fr. Ilie Mârza.

Societatea tineretului „Vestitorii Evangheliei” din biserica baptistă Arad-Betel a avut un program deosebit la care s'a judecat fapta preotului din pilda Samaritanului mîlostiv. Primul vorbitor fr.

Emil J. va a fost apărător iar fr. Gh. Butaru acuzator. S'a arătat apoi că, foarte adesea trecem și noi pe lângă atâtea cu vetele ruinate și lovite de multe păcate, fără a le veni în ajutor cu Evanghelia Domnului Isus. A cântat corul și orchestra din loc.

La 19 Ianuarie a fost ținută la Hondol-Boeșa o conferință, la care s'au discutat mai multe chestiuni bisericești.

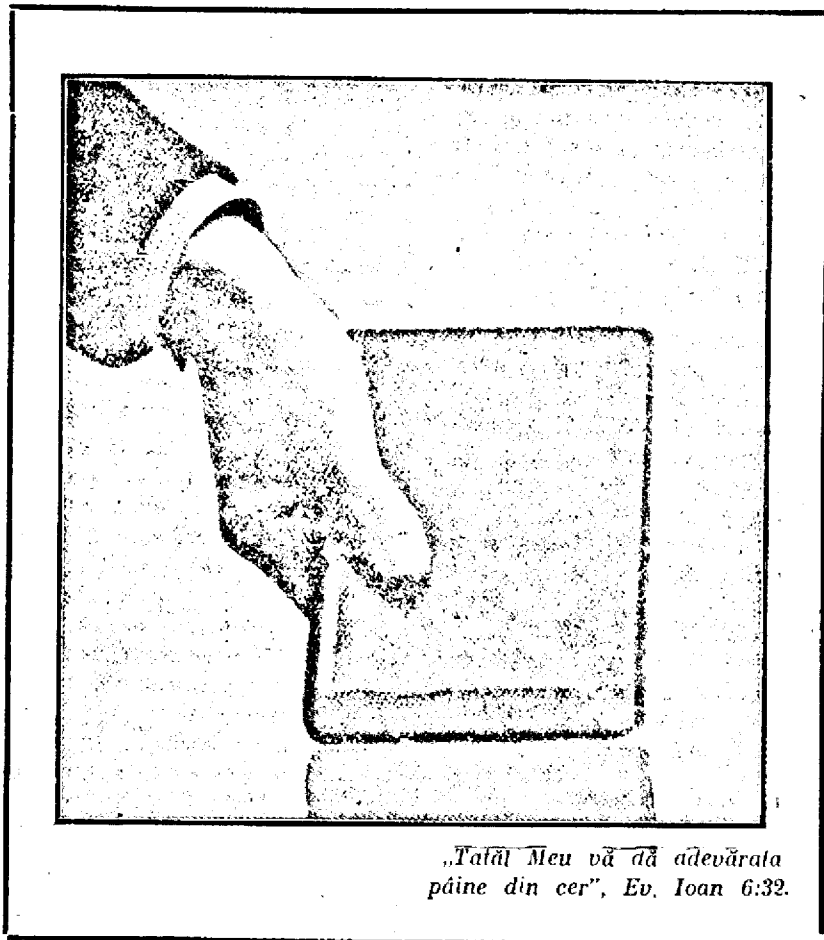
O zi de mare bucurie a avut biserica din Căpălmaș, jud. Severin, la 19 Ianuarie 1941, cu ocazia unei serbări a tineretului, la care au luat parte bisericile din jur. Programul a fost condus de fr. Ionel Laurențiu, seminarist. Ca vorbitori au fost mai mulți frați din Valea Mare, Căprioara, Bîrchiș, Sintești și Petriș. A cântat corul din Bîrchiș.

Biserica baptistă din Hondol-Boeșa a avut o frumoasă serbare în ziua de 19 Ianuarie 1941. Serviciul divin de dimineață și programul tineretului după masă au

fost conduse de fr. N. Iostvescu împreună cu mai mulți frați. A cântat corul din loc.

Dumneacă 26 Ianuarie 1941, tineretul bisericii baptiste din Arad-Pârnea a avut un program deosebit cu discuția subiectului „Iadul”. Programul frumos aranjat a fost condus de fr. Gh. Jurgheu. Au vorbit fr. Alexa Popovici și Emil J. va. S'au arătat ideile greșite a celor ce nu cred în Iad, și au fost combătute cu adevărul curat al Evangheliei.

Aducem la cunoștință că, avem în depozit plicuri de misiune. Bisericile cari vor să introducă acest sistem bun și practic pot face comandă de câte au nevoie. Flicurile sunt frumos lucrate cu rubrică pentru fiecare lună din carton și costau numai 2 lei bucata.

„Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer”, Ev. Ioan 6:32.

Acest clișeu e pe coperta cărții „Pâine din cer” cu talmăciri biblice pentru fiecare zi. Ea are 212 pagini, hârtie velină, și coperta colorată. Costul ei e numai 30 lei. Comenzile se fac dela DEPOZITUL DE LITERATURĂ ARAD, Str. Lae Barna 4 iar pentru a nu i se ridică prețul cu rambursul, rugăm frații să facă o comandă de mai multe bucăți ca astfel să nu suporte fiecare spesele de ramburs.

„Mă bucur când mi se zice haedem la casa Domnului”. Ps. 122:1.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Secretul lui Moody

Odată Moody, omul care a întors la Dumnezeu peste un milion de oameni, a fost întrebat, care e secretul că, dobândind atâtea suflete la Dumnezeu. „O, eu am luat metoda lui Isus. Merg la păcătoși și îi învăț, le predic, le împart mângăiere și îi ajut”. Tu cum încerci să aduci pe alți la Isus? Sau poate n'ai încercat și nici nu ai de gând să încerci să aduci pe păcătoși la crucea lui Isus.

Nu te mai interesează

Un țaran a plecat spre oraș cu o căruță cu lemne. Pe drum, înainte de a ajunge la oraș, se întâlnește cu un om. Acesta îl oprește și după ce îi spune că merge să vândă lemnele, trecătorul scoate banii din buzunar și îi plătește prețul, cerând țaranului să le descarcă acolo în drum. După ce a terminat de descărcat, am plecat împreună spre oraș. „Ce se face cu lemnele acolo în drum?” — întreabă țaranul. „Nu te mai interesează”, îi răspunde cel ce le-a cumpărat. „Ele au fost plătite”. La fel facem și noi. Ne-am pocăit și credem în Isus și totuși ne mai interesăm de păcatele noastre. Sângele Domnului Isus e prețul plătit, astfel că nu ne mai interesează soarta lor.

Curat și adânc

În statul Texas din America, este un râu renumit prin apa sa limpede. Acest râu e atât de limpede că se observă în apă fiecare pietricică. Odată un călăreț ajuns aici, a vrut să treacă dincolo. A privit și i s'a părut că, râul nu e mai adânc ca până la pieptul calului. Când însă a intrat, a văzut că a trecut peste cal. Din aparență, din cauză că apa e așa limpede și curată, se pare că apa e mică, pe când ea e adâncă. Așa e și cu învățătura Domnului Isus. E curată, mai curată decât cristalul, și la prima privire ni se pare că nu e adâncă, pe când în realitate ea e fără margini.

Nu-ți fie rușine

O fată vine într-o seară acasă supărată, și începu să povestească plângând: „Mi-e rușine să spun că D-ta ești mama mea, pentru că toate fetele mă râd și îmi spun că sunteți cea mai urâtă femeie din lume”. „Draga mamă!” îi răspunde mama, „când tu erai mică în fașe, casa unde am locuit, a luat foc. Flăcările focului au cuprins toată casa, și eu mi-am adus aminte că tu dormeai în camera cuprinsă de foc. Am uitat de foc, de fum și am intrat până în cameră, te-am luat adormită și am ieșit afară. Flăcările însă mi-am ars fața și mi-au fript tot corpul. Așa am

ajuns, draga mamă, că sunt eu cea mai urâtă femeie din lume”.

Când a aflat de aceasta, a sărit la gâtul mamei, a îmbrățșat-o, și-a cerut iertare și a exclamat: „Scumpă mamă, ești cea mai frumoasă femeie din lume”. De multe ori noi cred necoșii ne rușinăm că suntem urmașii lui Isus Hristos cel răstignit pe cruce, ni-e rușine să spunem că suntem creștini, că credem în El, că-L predăm pe El. Uităm că El e viața, mântuirea și răscumpărarea noastră. Ți-e rușine de Hristos? Nu crezi că, e mai rușinos să trăiești în păcat, deparie de Isus?

Ca pentru Domnul

Odată un pictor a vrut să facă un tablou pentru a-l oferi cadou soriei sale. A ales ca în tablou să fie pictat un câmp cu iarbă, flori și pomi frumoși. A lucrat la acest tablou o vreme îndelungată. Și când a fost terminat și oferit soriei sale, ea a exclamat: „Ce minunat!” Noi credințoșii adesea nici nu ne gândim la un dar pentru Domnul. Sau când aducem câte un dar, îl aducem, fără a căuta să fie ca pentru Domnul. De multeori noi putem aduce măcar un suflet la El, dar se cere să lucrăm pentru aceasta o vreme mai îndelungată. Aceasta însă, noi nu suntem gata să o facem. Noi spunem odată și credem că, ne-am făcut îndejuns datorica. Să nu uităm că e un dar făcut Domnului.

A doua naștere

Intr'un tren se aflau împreună în același compartiment un predicator și unul, care se lauda cu creștinismul lui. La un moment predicatorul îl întreabă. „Domnule, de câte ori te-ai născut D-ta?” „Odată, sau de câte ori crezi că se naște omul?” — răspunde acesta. „Vezi, un adevărat creștin se naște de două ori!” vorbi din nou predicatorul.

Domnul Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Tu cetitorule ai avut în viață experiența nașterii din nou?

Păstrând cu prețul vieții

În Paris era un sculptor, care cu toate că era un geniu, trăia într-o casuță săracă și în nevoi. Odată nu mai avea mult până să termine o statuie, pe care o lucra în lut. Intr'o noapte s'a lăsat deodată ger. Sculptorul a adus statuia lângă patul lui. Cum gerul creștea mereu, și amenința să înghețe statuia, ceace ar fi însemnat ruina lucrului său, sculptorul s'a sculat, a luat plapoma depe el și a ac-

perit statuia. Dimineața a fost găsit mort, iar statuia acoperită și învelită în plapomă. Statuia salvată stă și azi în Galeria des Beaux Arts în Paris. Păstrați cu orice preț chipul lui Hristos, în care ați fost schimbați. Chiar dacă va trebui să pierdeți totul și viața să aveți însă păstrat chipul Domnului în voi.

Predica și rugăciunea

Spurgeon spunea următoarea istorioară: „Ascultă Mircea”, grăi un predicator unui spărgător de piatră, „mi-ar plăcea să pot sfărâma inimile păcătoase așa cum sfărâmi tu pietrele acestea”. „Vei putea face acest lucru” răspunde Mircea, „dacă vei lucra așa ca mine. Vezi, eu sfărâm pietrele în genunchi”. Un om sfânt a spus: „Cel ce nu ară în camera de rugăciune, nu va secera la amvon”. Un străin a spus lui W. Alexander la sfârșitul unei predici: „Ai vorbit azi ca și cum ai fi venit direct din fața lui Dumnezeu”. Predicatorul a răspuns: „Poate a fost așa”.

Luther a spus: „Dacă nu petrece două ore în rugăciune, dimineața, diavolul mă hruiește în acea zi.” Nu-i de mirare că Luther a avut așa de mult curaj.

Cardinalul papei i-a spus: „Crezi că papei îi pasă de părerile unui țaran german? Degetul cel mai mic al papei e mai tare decât Germania. Crezi tu că părinții germani vor scoate arma ca să te apere, pe tine, un vierme stricat? Îți spun că nu. Și ce crezi tu, unde vei fi atunci?” Luther răspunde calm: „Voi fi atunci ca și acum, în mâinile Atotputernicului.”

Câte stele sunt pe cer

Cu ochiul liber putem distinge 6000 de stele. Cu un simplu benoclu vedem 13 mii. Cu un benoclu special numărul stelelor văzute sporește la 40 mii, iar cu o lunetă astronomică vedem 100.000 de stele. Un telescop mijlociu ne descopere 400 mii de corpuri cerești, iar cu marile instrumente optice putem vedea milioane de stele.

Astronomii Sheares și Van-Rhijn au socotit până acum vreo 30—40 milioane de stele, dar e sigur, că nu le-au dat de capăt. Și unde mai pui că sunt stele de milioane de ori mai mari decât pământul! Ce mari și minunate sunt lucrurile Tale Doamne.